DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 4. DECEMBER 1980 [1]

Maurice Geeraerd
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Tjenestemandsvedtægt — forfremmelser i sprogtjenesten«

Sag 782/79

Sammendrag

Tjenestemænd — forfremmelse — forfremmelsesprocedure — forfremmelse inden for stillingsgruppen — generelle gennemførelsesbestemmelser udstedt af en institution — retlig karakter — manglende overholdelse — væsentlige formelle mangler — ingen

(EØF-traktaten, art. 173)

En beslutning fra en institution om generelle gennemførelsesbestemmelser vedrørende forfremmelse inden for stillingsgruppen udgør ikke en i tjenestemandsvedtægten foreskrevet gennemførelsesbestemmelse, men en intern foranstaltning, som administrationen frivilligt har indført, og som derfor ikke kan tillægges en streng retlig karakter. Den omstændighed, at institutionen har fraveget den ved denne beslutning foreskrevne procedure for at tage hensyn til en meget særegen situation, kan derfor ikke kvalificeres som »væsentlige formelle mangler«, der kan begrunde annullation af trufne afgørelser om forfremmelse.

I sag 782/79

MAURICE GEERAERD, tjenestemand i sprogtjenesten ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boende i Bruxelles, ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøger,

mod

1 — Processprog: Fransk.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Jörn Pipkorn, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Kommissionens juridiske konsulent Mario Cervino, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående annullation af afgørelser om forfremmelse fra lønklasse LA 6 til lønklasse LA 5 i regnskabsåret 1978 samt afvisningen af den mod de nævnte afgørelser indgivne klage,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden P. Pescatore, dommerne A. Touffait og O. Due,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder

Maurice Geeraerd blev den 5. juli 1967, med virkning fra 1. oktober 1967, udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse LA 7, 1. løntrin, i en stilling som assisterende oversætter ved Kommissionens Generaldirektorat for administration. Han blev fast ansat i denne stilling den 16. maj 1968, med virkning fra 1. april 1968.

Geeraerd blev den 7. november 1972 forfremmet med virkning fra 1. oktober 1972 til lønklasse LA 6, 1. løntrin, med

anciennitet inden for dette løntrin fra 1. december 1971. Han arbejder som oversætter ved Generaldirektoratet for personale og administration i direktoratet »oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek«.

Den 10. marts 1978 blev der i Meddelelser fra Administrationen nr. 191 offentliggjort en fortegnelse over tjenestemænd, bl.a. i kategori LA, herunder Geeraerd, der aflønnedes over driftsbevillingerne, og som kunne forfremmes i 1978. Disse tjenestemænd havde den 31. december 1978 den nødvendige anciennitet for at kunne forfremmes inden for stillingsgruppen LA 6/LA 5 til lønklasse LA 5.

Den 2. maj 1978 udstedte Rådet forordning nr. 912/78 om ændring af tjenestemandsvedtægten (EFT L 119, s. 1), hvis artikel 13 indførte en ny sammenhæng mellem stillingsbetegnelserne og stillingsgrupperingerne i sprogtjenesten. Denne vedtægtsmæssige ændring skulle ifølge forordningens artikel 35 træde i kraft den 4. maj 1978.

Artikel 13 i forordning nr. 912/78 har ændret rubrikken »sprogtjenesten« i bilag I, del A, i tjenestemandsvedtægten og har tilpasset stillingsgrupperne i sprogtjenesten efter stillingsgrupperne for andre tjenestemænd i Fællesskaberne i kategori A. Da der er sket en ændring af sammenhængen mellem stillingsbetegnelserne og stillingsgrupperne for lønklasserne LA 8/LA 4, er forfremmelse fra LA 6 til lønklasse LA 5, der indtil 4. maj 1978 var en forfremmelse inden for stillingsgruppen LA 6/LA 5 (»den gamle stillingsgruppe«), med virkning fra 4. maj 1978 blevet en forfremmelse fra stillingsgruppe (LA 7/LA 6) til stillingsgruppe (LA 5/LA 4) (»ny stillingsgruppe«).

Visse vanskeligheder vedrørende gennemførelsen og følgerne af denne vedtægtsmæssige ændring, især med henblik på fremgangsmåden ved forfremmelse, blev gennemgået den 30. oktober 1978 under Forvaltningschefernes 116. møde. På grundlag af Den forberedende Komités møde blev følgende foranstaltninger gennemgået og godkendt den 21. december 1978 under Forvaltningschefernes 118. møde:

Ved forfremmelsesprocedurer inden for sprogtjenesten må der sondres mellem to typer forfremmelser.

For det første må der ved forfremmelser inden for stillingsgruppen sondres mellem to tidsmæssigt set forskellige situationer: dels de gamle stillingsgrupper, inden for hvilke der stadig kan ske forfremmelser efter de bestemmelser, der gjaldt den 3. maj 1978, med virkning fra 1. januar 1978 for de tjenestemænd, der på denne dato havde den nødvendige anciennitet, dels de nye stillingsgrupper, inden for hvilke der kan ske forfremmelser med virkning fra 4. maj 1978 for de tjenestemænd, der godtgør, at de havde den nødvendige anciennitet på denne dato.

For det andet må der ved forfremmelser fra stillingsgruppe til stillingsgruppe anvendes den fremgangsmåde, der er foreskrevet ved vedtægtens bestemmelser for besættelse af ledige stillinger, efter sammenligning af fortjenester hos de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen.

Forvaltningscheferne anbefaler en identisk anvendelse af disse bestemmelser i alle institutionerne.

Generaldirektøren for personale og administration foreslog den 14. november 1978 det ansvarlige kommis-

sionsmedlem, der afgav samtykke den 15. november, at følge nedenstående fremgangsmåde:

— møde i det forfremmelsesudvalg, der fremover er kompetent, for at gennemgå situationen for tjenestemænd, der er placeret i den laveste lønklasse i de nye stillingsgrupper (om muligt i begyndelsen af december), således at Kommissionen efter Deres forslag kan:

1. opstille listen over tjenestemænd, der har indlagt sig de største fortjenester;

2. træffe beslutning om forfremmelse — med tilbagevirkende kraft fra 1. juni 1978, bortset fra »sprogrevisorer« i de gamle stillingsgrupper: tilbagevirkende kraft fra 1. januar 1978 — under alle omstændigheder i slutningen af januar 1979 (med udsættelse af gyldigheden af listen indtil denne dato).

— diskussion i ad hoc-udvalget i samme periode vedrørende situationen med henblik på forfremmelse henholdsvis af tjenestemænd i lønklasse LA 8 og LA 6, »gamle stillingsgrupper«, således at der kan træffes afgørelse om forfremmelse med tilbagevirkende kraft fra 1. januar 1978.

Det bemærkes, at der i ingen af tilfældene er grund til at opslå stillingerne ledige, da de til forfremmelse indstillede tjenestemænd, forfremmes i deres stillinger.

Meddelelser fra Administrationen nr. 218 af 6. december 1978 oplyste derfor de berørte tjenestemænd om, at forfremmelsesudvalget snarest ville mødes for at gennemgå akterne vedrørende de tjenestemænd, der kunne forfremmes inden for de nye stillingsgrupper i sprogtjenesten (LA 7/LA 6; LA 5/LA 4); fortegnelsen over disse tjenestemænd blev offentliggjort i Meddelelser fra Administrationen nr. 204 af 4. juli 1978. Forfremmelserne til lønklasse LA 7 og LA 5 (gamle stillingsgrupper) skulle gennemgås samtidigt.

Gennemgangen af situationen for de tjenestemænd, der kunne forfremmes, og som var indplaceret i den laveste lønklasse i de nye stillingsgrupper (LA 7 og LA 5), fandt sted den 11. og 20. december 1978. Kommissionen offentliggjorde i Meddelelser fra Administrationen nr. 223 af 26. januar 1979 fortegnelsen over de tjenestemænd i sprogtjenesten (nye stillingsgrupper: til LA 6 og LA 4), der ansås for at have indlagt sig de største fortjenester med henblik på at kunne forfremmes i regnskabsåret 1978, idet ansættelsesmyndigheden, under hensyn til de muligheder, der stod åbne efter listen over antallet af stillinger, på grundlag af disse fortegnelser skulle udvælge de tjenestemænd, der skulle forfremmes.

Meddelelser fra Administrationen nr. 225 af 15. februar 1979 offentliggjorde navnene på de tjenestemænd, der blev forfremmet med tilbagevirkende kraft fra 1. juni 1978.

For så vidt angår de tjenestemænd, der var placeret i de laveste lønklasser i de gamle stillingsgrupper (LA 8 og LA 6), og som kunne forfremmes i medfør af de vedtægtsmæssige bestemmelser, der gjaldt før den 4. maj 1978 — Geeraerd var omfattet af denne gruppe — blev et ad hoc-udvalg, der er sammensat på samme måde som forfremmelsesudvalget for sprogtjenesten, ved skrivelse af 4. december 1978 fra direktøren for direktoratet IX/D »oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek«, forelagt begrundede forslag til forfremmelse, Geeraerd var ikke nævnt blandt de foreslåede tjenestemænd.

Ad hoc-udvalget mødtes den 20. december 1978 og udarbejdede et udkast

til fortegnelse — der ikke blev offentliggjort — over 21 tjenestemænd, der ansås for at have de største fortjenester med henblik på at kunne opnå en forfremmelse til lønklasse LA 5 for regnskabsåret 1978.

Ansættelsesmyndigheden besluttede at forfremme alle de tjenestemænd, som ad hoc-udvalget havde udvalgt, med tilbagevirkende kraft fra 1. januar 1978. Navnene på disse tjenestemænd blev offentliggjort i Meddelelser fra Administrationen nr. 225 af 15. februar 1979.

Geeraerd indgav den 26. marts 1979 i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage mod de afgørelser om forfremmelse til lønklasse LA 5, der var offentliggjort den 15. februar 1979.

Mere end fire måneder efter indgivelsen af denne klage, på et tidspunkt hvor der således allerede var sket en stiltiende afvisning, meddelte Kommissionen den 27. august 1980 Geeraerd en udtrykkelig og begrundet afvisning af klagen.

II — Skriftveksling

Geeraerd har anlagt nærværende sag den 22. oktober 1979.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

III — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstand:

— sagen antages til realitetsbehandling, og der gives dom i overensstemmelse med sagsøgerens påstand;

— afgørelserne om forfremmelse fra lønklasse LA 6 til lønklasse LA 5 i regnskabsåret 1978, som er offentliggjort i Meddelelser fra Administrationen nr. 225 af 15. februar 1979, annulleres;

— den stiltiende og den udtrykkelige afvisning, der blev meddelt ved skrivelse af 27. august 1979, af sagsøgerens den 26. marts 1979 indgivne klage, annulleres;

— sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstand:

— vedrørende den første søgsmålsgrund: afvisning og under alle omstændigheder frifindelse;

— vedrørende den anden søgsmålsgrund: frifindelse;

— frifindelse i det hele;

— sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

IV — Parternes anbringender og argumenter under skriftvekslingen

Det første anbringende

Sagsøgeren anfører, at forfremmelsesproceduren er ulovlig på grund af overtrædelse af vedtægten, især af bilag I, del A, rubrikken »sprogtjenesten«, som ændret ved artikel 13 i Rådets forordning nr. 912/78 af 2. maj 1978, af artiklerne 4 og 5, stk. 2 og 4, samt på grund af overtrædelse af artikel 35, stk. 1, i den nævnte forordning, og fordi der foreligger magtfordrejning.

a) Kommissionen har på de tjenestemænd, der kunne forfremmes, og som havde den nødvendige anciennitet, før forordning nr. 912/78 trådte i kraft den 4. maj 1978, anvendt vedtægten, således som den eksisterede inden ændringen

ved nævnte forordning. Kommissionen har derfor anset forfremmelsen fra lønklasse LA 6 til lønklasse LA 5 som en forfremmelse inden for stillingsgruppen (gamle stillingsgrupper), der ikke nødvendiggjorde nogen offentliggørelse af meddelelse om ledige stillinger, der skulle besættes ved disse forfremmelser.

Men disse forfremmelser fra lønklasse LA 6 til lønklasse LA 5, der skete efter ikrafttrædelsesdatoen for den nye oversigt over sammenhængen mellem stillingsbetegnelserne og stillingsgrupperne i sprogtjenesten, som fastsat ved artikel 35 i forordning nr. 912/78, må anses for forfremmelser fra stillingsgruppe til stillingsgruppe; det var derfor nødvendigt forudgående at offentliggøre meddelelser om de ledige stillinger, der skulle besættes. Denne undladelse udgør en overtrædelse af de ovennævnte lovbestemmelser; enhver anden fortolkning vil underkende princippet om den umiddelbare anvendelse af forordningen. For de forfremmelser, der skulle have virkning fra 1. januar 1978 måtte der ubestrideligt ske en bedømmelse af eksistensen af de betingelser, der gjaldt på denne dato; derimod skulle de forfremmelsesprocedurer, der forløb efter 4. maj 1978, have taget hensyn til de ved forordning nr. 912/78 gennemførte ændringer af fortegnelsen over stillingsbetegnelserne, hvorfor forfremmelser fra LA 6 til LA 5 skulle ske ved forfremmelsesprocedurer fra stillingsgruppe til stillingsgruppe.

b) Anvendelsen af den ved forordningen foreskrevne procedure har på ingen måde skadet interesserne hos de tjenestemænd, der den 1. januar 1978 havde den nødvendige anciennitet for en sådan forfremmelse: forordning nr. 912/78 fastsatte ikke nye betingelser.

c) Sagsøgeren overlader det til Domstolen at træffe afgørelse om indsigelsen om afvisning på grund af manglende søgsmålsinteresse, som Kommissionen har gjort gældende.

Kommissionen mener ikke, at dette anbringende kan tages til følge.

a) Sagsøgeren har hverken godtgjort, at de afgørelser om forfremmelse, som skulle skade eller berøre hans legitime interesser, er behæftet med ulovlighed, eller at den fremgangsmåde, der tidligere normalt fulgtes ved en forfremmelse fra stillingsgruppe til stillingsgruppe, ville have kunnet været mere fordelagtig for ham.

Den manglende offentliggørelse af meddelelser om ledige stillinger for de stillinger i lønklasse LA 5, der skulle besættes, har ikke kunnet skade hans legitime interesser. Formålet med meddelelsen er at gøre det muligt for ansættelsesmyndigheden på et første trin at undersøge, om det er nødvendigt at besætte stillingen ved forflyttelse eller ved forfremmelse, og at gøre det muligt for tjenestemænd, der har krav på forfremmelse eller forflyttelse, at indgive ansøgning. Da sagsøgeren tilhører den gruppe på 184 tjenestemænd, der kan forfremmes fra lønklasse LA 6 til lønklasse LA 5, ville offentliggørelsen af en meddelelse om ledig stilling ikke have kunnet give ham nogen supplerende fordel.

De fremgangsmåder, som Kommissionen har indført for forfremmelser inden for stillingsgruppen, giver de tjenestemænd, som har krav på forfremmelse, større garantier for så vidt angår sammenligningen af fortjenester hos hver enkelt tjenestemand, der kan forfremmes, end de fremgangsmåder, der gælder for forfremmelser fra stillingsgruppe til stillingsgruppe.

Sagsøgeren har derfor ingen som helst interesse i at kræve anvendelse af en fremgangsmåde med forfremmelse fra stillingsgruppe til stillingsgruppe; hans

søgsmål må på dette punkt afvises på grund af manglende søgsmålsinteresse.

b) Under alle omstændigheder er det påberåbte anbringende grundløst.

Ansættelsesmyndigheden havde ret til at træffe de anfægtede afgørelser om forfremmelse for regnskabsåret 1978 og tage hensyn til den omstændighed, at de pågældende tjenestemænd havde krav på forfremmelse inden for stillingsgruppen i dette regnskabsår inden ikrafttrædelsen af de vedtægtsmæssige ændringer. De tjenestemænd, der den 1. januar 1978 havde den nødvendige anciennitet for at kunne forfremmes, har lovligt kunnet forvente at deltage i forfremmelsesprocedurerne inden for stillingsgruppen, og dette så meget desto mere, som listen over de tjenestemænd, der således kunne forfremmes, var offentliggjort. Beslutninger om forfremmelse inden for stillingsgruppen træffes i øvrigt i almindelighed af ansættelsesmyndigheden med tilbagevirkende kraft fra 1. januar.

Den vedtægtsmæssige ændring har alene haft til formål, med virkning fra ikrafttrædelsen, at give tjenestemænd i sprogtjenesten nye muligheder for forfremmelse, svarende til dem, der gælder for tjenestemænd i kategori A.

Det andet anbringende

Sagsøgeren gør desuden gældende, at beslutningerne om forfremmelse udgør en overtrædelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3, og artikel 45, stk. 1, og af artiklerne 2, 4, 5, 7 i Kommissionens beslutning af 21. december 1970, som ændret ved beslutningen af 14. juli 1971 om generelle gennemførelsesbestemmelser vedrørende forfremmelsesprocedurer inden for stillingsgruppen, idet der foreligger tilsidesættelse af retlige principper og bestemmelser, især bestemmelserne om lighed, retfærdighed, og fordi beslutningerne er behæftet med magtfordrejning.

a) Kommissionen, der ikke forudgående har offentliggjort hverken listen over de tjenestemænd, der ansås for at have de største fortjenester med henblik på en forfremmelse til lønklasse LA 5 for regnskabsåret 1978, eller listen over de tjenestemænd, som tjenestegrenene foreslog forfremmet, har tilsidesat de lovbestemmelser og sædvaner, hvorefter der straks skal ske meddelelse af disse lister.

Der kan ikke henses til den argumentation, der er fremført af Kommissionen, som, idet den indrømmer eksistensen af en forpligtelse til at offentliggøre listerne og den manglende materielle offentliggørelse, anfører, at offentliggørelsen ikke udgør et væsentligt element, hvis undladelse kan begrunde annullationen af de anfægtede afgørelser. De forskrifter vedrørende form og fremgangsmåde, der er foreskrevet i de ansattes interesse eller i den almindelige interesse, anses nemlig for at være væsentlige og medfører således annullation af den retsakt, hvorved de tilsidesættes. Offentliggørelsen af listen over de tjenestemænd, der har de største fortjenester, og de tjenestemænd, der foreslås forfremmet, er ubestrideligt en væsentlig formforskrift, eftersom den klart er foreskrevet af hensyn til de tjenestemænd, der har krav på at blive forfremmet. Ifølge sagsøgeren er det indrømmet under retsforhandlingerne, at den manglende offentliggørelse af disse lister medfører, at de anfægtede afgørelser om forfremmelse er ugyldige.

b) Den omstændighed, at visse tjenestemænd, i modsætning til andre, herunder

sagsøgeren, officielt har fået kendskab til listerne og således i rette tid har kunnet gribe ind, medfører overtrædelse af principper om lighed, retfærdighed og berettiget forventning. Et præcist eksempel vil kunne citeres for at kunne illustrere dette argument.

c) Hvis den manglende offentliggørelse af listen over tjenestemænd, som anses for at have de største fortjenester med henblik på at kunne opnå en forfremmelse til lønklasse LA 5, skulle kunne forklares med den omstændighed, at der ikke var blevet udfærdiget nogen liste eller iværksat nogen procedure med henblik på oprettelsen af en sådan liste, ville der foreligge en overtrædelse af de andre lovbestemmelser, som er nævnt i anbringendet.

d) Det kan ikke kræves, at sagsøgeren fremfører de argumenter, der kan ændre indholdet af de anfægtede afgørelser, og som han ville have kunnet fremføre, såfremt der var sket offentliggørelse. Et sådant krav svarer til at anmode Domstolen om at gribe ind i vurderinger, hvilket vil være i strid med Domstolens faste praksis. Det afgørende punkt er, at sagsøgeren har været afskåret fra at fremsætte de indlæg, som han fandt egnede, og at disse ikke har kunnet have indflydelse på den beslutning, der skulle træffes.

e) Der kan ikke henses til det argument, hvorefter anvendelsen af den af sagsøgeren hævdede fremgangsmåde ville have ført til samme resultat. Den praksis, som Kommissionen herved har henvist til, omfatter et særligt tilfælde og er en undtagelse, som ikke kan overføres på nærværende sag.

f) Domstolen censurerer kun administrationens vurderinger, såfremt der foreligger en klar faktisk vildfarelse. Dette er forholdet i nærværende sag. Det er faktisk på ingen måde klart, at sagsøgeren ikke kunne forfremmes, og at det stod fast, at en ny afgørelse ville være identisk med den foregående, så meget mere, som en beslutning om en forfremmelse især afhænger af vurderinger, baseret på en sammenlignende undersøgelse af fortjenester.

g) I strid med bestemmelserne i beslutningen af 21. december 1970, hvorefter den sammenlignende undersøgelse af fortjenester skal foretages af forfremmelsesudvalget, er denne undersøgelse i det foreliggende tilfælde foretaget af et ad hoc-udvalg. Der forelægger derfor en supplerende ulovlighed ved fremgangsmåden.

Kommissionen mener, at anbringendet vedrørende ulovligheden af den fulgte fremgangsmåde er grundløst.

a) Undladelsen af at offentliggøre listen over de tjenestemænd, der ansås for at have de største fortjenester med henblik på en forfremmelse, og listen over forslag til forfremmelse, der med henblik herpå blev fremlagt af tjenestegrenene, er ikke tilstrækkelig til at begrunde annullation af de anfægtede afgørelser. Denne offentliggørelse udgør ikke et væsentligt element. Sagsøgeren har på ingen måde godtgjort, at de anfægtede beslutninger ville have haft et andet indhold, såfremt de undladte offentliggørelser var blevet gennemført, eller at den begåede uregelmæssighed har medført skadelige følger for hans interesser. Da der ikke foreligger sådanne følger, kan en uregelmæssighed ifølge Domstolens praksis ikke anses for tilstrækkelig væsentlig til at

medføre, at den pågældende procedure er ulovlig.

b) Sagsøgeren kan ikke påberåbe sig nogen legitim interesse i annullation af de anfægtede afgørelser: han har ikke angivet noget element, som kunne have været egnet til at ændre den trufne afgørelse; afgørelserne vil kunne bekræftes inden for rammerne af en ny procedure. De valg, der er foretaget af forfremmelsesudvalgene, og derfor af ansættelsesmyndigheden, er i vidt omfang bestemt af objektive kriterier, og sagsøgeren har ikke påberåbt sig nogen fejlagtig vurdering af disse kriterier.

c) Ingen af de af sagsøgeren påberåbte uregelmæssigheder ved fremgangsmåden kan medføre, at de anfægtede afgørelser er ugyldige.

— Den manglende offentliggørelse af listen over tjenestemænd, der har de største fortjenester med henblik på at opnå en forfremmelse, kan ikke skade sagsøgerens interesser. Denne liste har til formål at begrænse skønsfriheden for ansættelsesmyndigheden, som kun kan forfremme en tjenestemand, som er optaget på listen; dette skøn er desuden begrænset ved den omstændighed, at den meddelte liste kun omfatter et antal tjenestemænd svarende til antallet af mulige forfremmelser. Listen over tjenestemænd, der anses at have indlagt sig størst fortjeneste, svarer således til den liste over forfremmede tjenestemænd, som er blevet offentliggjort.

— Den manglende offentliggørelse af listen over tjenestemænd, der af deres tjenestegren er foreslået forfremmet, udgør en fravigelse af en sædvanlig administrativ praksis, som i øvrigt ikke anvendes systematisk og strengt; en fravigelse af en sådan praksis i en særlig situation, kan ikke anses for at udgøre en overtrædelse af væsentlige formforskrifter.

Desuden indebærer denne fravigelse ikke nogen forskelsbehandling af sagsøgeren i forhold til de andre tjenestemænd, og krænker ikke princippet om den berettigede forventning.

Sagsøgeren har ikke henvist til noget element, der kan godtgøre, at hans legitime interesser er blevet skadet: forfremmelsesudvalget er ikke bundet af tjenestegrenenes forslag; forfremmelsesudvalget har i det foreliggende tilfælde truffet enstemmig afgørelse; sagsøgeren har ikke gjort indsigelse mod dette valg, hvilken indsigelse ville have kunnet været fremsat senere inden for rammerne af den administrative klage.

— Den sammenlignende undersøgelse af fortjenester hos tjenestemænd, der har krav på forfremmelse, ved et ad hoc-udvalg og ikke ved forfremmelsesudvalget udgør ganske vist en anomali, men skader ikke på nogen måde sagsøgeren: ad hoc-udvalgets sammensætning og arbejdsmetoder er identiske med forfremmelsesudvalgets.

d) Men selv om det antages, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, skal der ikke ske annullation af de anfægtede afgørelser. En sådan annullation vil for de forfremmede tjenestemænd medføre en uforholdsmæssig skade i forhold til den skade, som sagsøgeren har lidt. Dennes rettigheder vil kunne sikres ved andre mere adækvate foranstaltninger, som det ikke er nødvendigt at angive på dette trin.

V — Mundtlig forhandling

Sagsøgeren ved advokat Lebrun, og Kommissionen ved Pipkorn, bistået af Giangaleazzo Cairoli, ekspeditionssekretær i Generaldirektoratet for personale og administration, afdelingen ansættelse, udnævnelse og forfremmelse, har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Domstolen i retsmødet den 2. oktober 1980.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 30. oktober 1980.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 22. oktober 1979, har Geeraerd, der er tjenestemand til sprogtjenesten ved Kommissionen, anlagt sag med påstand om annullation af de afgørelser om forfremmelse fra lønklasse LA 6 til lønklasse LA 5, der blev truffet for regnskabsåret 1978, samt annullation af afvisningen af hans mod de nævnte afgørelser indgivne klage.

2 På tidspunktet for de omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, beklædte sagsøgeren en stilling i lønklasse LA 6 i den tidligere stillingsgruppe LA 6/LA 5. Den 2. maj 1978 udstedte Rådet forordning nr. 912/78 om ændring af tjenestemandsvedtægten (EFT L 119, s. 1), som trådte i kraft den 4. maj 1978, og hvis artikel 13 omstrukturerede stillingsgrupperne i sprogtjenesten, således at stillingsgruppen LA 6/LA 5 (herefter benævnt den gamle stillingsgruppe) blev opdelt i to nye stillingsgrupper, henholdsvis LA 7/LA 6 og LA 5/LA 4. En forfremmelse fra lønklasse LA 6 til lønklasse LA 5, der tidligere var en forfremmelse inden for én stillingsgruppe, blev således til en forfremmelse fra stillingsgruppe til stillingsgruppe.

3 De tilpasningsvanskeligheder, der skyldtes denne omstrukturering, blev undersøgt af cheferne for de forskellige institutioners forvaltninger under deres 116. møde den 30. oktober 1978. For så vidt angik den gamle stillingsgruppe mente Forvaltningscheferne, at der stadig kunne ske forfremmelser inden for rammerne af det løbende budgetår med virkning fra 1. januar 1978 i henhold til de bestemmelser, der gjaldt før den nye forordnings ikraft-

træden for så vidt angik de tjenestemænd, der på denne dato havde den nødvendige anciennitet, mens forfremmelser inden for de nye stillingsgrupper skulle ske efter bestemmelserne i den nye ordning. Forvaltningscheferne anbefalede, at disse regler blev anvendt ens i alle institutionerne.

4 Kommissionen traf straks de nødvendige bestemmelser for at efterkomme denne henstilling inden årets udløb. For så vidt angik forfremmelser af tjenestemænd i sprogtjenesten, som kunne forfremmes fra lønklasse LA 6 til lønklasse LA 5 i den gamle stillingsgruppe, nedsatte Kommissionen et ad hoc-udvalg, der var sammensat på samme måde som forfremmelsesudvalget for sprogtjenesten. Ved skrivelse af 4. december 1978 forelagde direktøren for direktorat IX/D »oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek« dette udvalg en liste, der indeholdt et forslag om forfremmelse af 21 tjenestemænd, der var udvalgt blandt 184 tjenestemænd, som opfyldte betingelserne. Sagsøgerens navn var ikke nævnt blandt disse forslag. Ad hoc-udvalget anbefalede enstemmigt, at de foreslåede tjenestemænd blev forfremmede.

5 Ansættelsesmyndigheden accepterede dette forslag, og de pågældende tjenestemænd blev derfor forfremmet med virkning fra 1. januar 1978. Denne afgørelse blev offentliggjort i Kommissionens Meddelelser fra Administrationen nr. 225 af 15. februar 1979.

6 Den 26. marts 1979 har sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, indbragt en klage for Kommissionen mod disse beslutninger. Den 27. august 1979 har Kommissionen meddelt sagsøgeren, at den ikke kunne efterkomme hans klage. Sagsøgeren har derefter inden for de gældende frister anlagt sag til prøvelse af denne først stiltiende, derefter udtrykkelige afvisning.

7 Sagsøgeren har fremført to anbringender. Det første, principale, anbringende er især støttet på bestemmelserne vedrørende anvendelsen af forordning nr. 912/78; det andet, subsidiære, anbringende er især baseret på, at ansættelsesmyndigheden skulle have overtrådt de formforskrifter, der er indeholdt

i Kommissionens beslutning af 21. december 1970, som ændret ved beslutning af 14. juli 1971, om generelle gennemførelsesbestemmelser vedrørende forfremmelsesproceduren inden for stillingsgruppen for tjenestemænd, offentliggjort i Meddelelser fra Administrationen nr. 42 af 13. maj 1975 (herefter benævnt beslutningen af 21. december 1970).

Det første anbringende

8 Sagsøgeren gør principalt gældende, at den ved forordning nr. 912/78 gennemførte omstrukturering af stillingsgrupperne medfører, at forfremmelse fra lønklasse LA 6 til lønklasse LA 5 fremover er en forfremmelse fra stillingsgruppe til stillingsgruppe, for hvilken der som sådan skal offentliggøres en meddelelse om ledig stilling i medfør af vedtægtens artikler 4 og 5, stk. 2 og 4. Kommissionen har ved at behandle de anfægtede forfremmelser som forfremmelser inden for en og samme stillingsgruppe tilsidesat princippet om den umiddelbare anvendelse af forordningen fra dens ikrafttræden.

9 Kommissionen mener, at dette anbringende ikke kan tages til følge på grund af manglende søgsmålsinteresse hos sagsøgeren, der under alle omstændigheder var nævnt blandt de tjenestemænd, der kunne forfremmes fra lønklasse LA 6 til lønklasse LA 5, hvorfor en formel offentliggørelse af en meddelelse om ledig stilling ikke ville have kunnet forbedret hans situation. Kommissionen mener under alle omstændigheder, at den havde ret til at anvende de gamle bestemmelser på situationen for de tjenestemænd, der opfyldte alle betingelserne for en forfremmelse inden for deres gamle stillingsgruppe på tidspunktet for ikrafttrædelsen af forordning nr. 912/78.

10 Anbringendet kan ikke tages til følge. Uden at det er nødvendigt at gennemgå sagsøgerens interesse, er det tilstrækkeligt at konstatere, at de bestemmelser, som administrationen vedtog med henblik på at regulere situationen for de tjenestemænd, der kunne forfremmes inden for deres gamle stillingsgruppe på tidspunktet for den nye forordnings ikrafttræden, under alle omstændigheder var omfattet af de foranstaltninger, der lovligt kunne træffes med henblik på at løse de overgangsproblemer, der skyldtes omstruktureringen af stillingsgrupperne for de pågældende tjenestemænd. Heraf følger, at de pågældende forfremmelser stadig kunne behandles som forfremmelser inden for samme stillingsgruppe.

Det subsidiære anbringende

11 Sagsøgeren gør subsidiært gældende, at Kommissionen ikke har overholdt de formforskrifter, der er foreskrevet i beslutningen af 21. december 1970, hvorefter der forud for enhver forfremmelse skal ske offentliggørelse af den liste over tjenestemænd, som anses for at have de største fortjenester med henblik på at opnå en forfremmelse, og som udarbejdes af ansættelsesmyndigheden efter forslag fra forfremmelsesudvalg. Desuden er tjenestegrenenes forslag til forfremmelse modsat normal sædvane ikke blevet meddelt personalet. Efter sagsøgerens opfattelse drejer det sig imidlertid herved om væsentlige formforskrifter, eftersom offentliggørelsen af disse lister må gøre det muligt for de pågældende tjenestemænd på rette måde at forsvare deres interesser. Endelig er forslagene til forfremmelse desuden ulovlige, fordi de ikke hidrører fra et egentligt forfremmelsesudvalg, men fra et særligt ad hoc-udvalg.

12 Kommissionen gør i denne henseende gældende, at udarbejdelsen og offentliggørelsen af listen over de tjenestemænd, der anses for at have de største fortjenester med henblik på en forfremmelse, samt offentliggørelsen af de forslag om forfremmelse, der forud fremsættes af tjenestegrenene, ikke udgør væsentlige formforskrifter, hvis tilsidesættelse kan begrunde annullation af de pågældende beslutninger om forfremmelse. I det foreliggende tilfælde er forslagene til forfremmelse blevet udarbejdet ad hierarkisk vej, med al omhyggelig omhu, således at situationen for alle de tjenestemænd, der kunne forfremmes, er blevet tilbørligt overvejet, og ansættelsesmyndigheden har rådet over alle de nødvendige oplysninger for at kunne træffe en klar beslutning.

13 Det subsidiære anbringende kan heller ikke tages til følge. Beslutningen af 21. december 1970, hvis tilsidesættelse påberåbes af sagsøgeren, udgør ikke en i tjenestemandsvedtægten foreskrevet gennemførelsesbestemmelse, men en intern foranstaltning, som Kommissionen frivilligt har indført, og som derfor ikke kan tillægges en streng retlig karakter. Den omstændighed, at Kommissionen har fraveget den ved denne beslutning foreskrevne procedure for at tage hensyn til den meget særegne situation, som forelå efter omstruktureringen af stillingsgrupperne i sprogtjenesten, kan under ingen omstændigheder kvalificeres som »væsentlige formelle mangler«, jf. traktatens artikel 173. Disse overvejelser gælder så meget mere for den enkle administrative

praksis, som Kommissionen ifølge sagsøgeren almindeligvis har fulgt ved forfremmelser.

14 Det fremgår desuden af gennemgangen af de faktiske omstændigheder, at der ikke er blevet tilsidesat nogen vedtægtsmæssig garanti ved den procedure, som er anvendt ved de omtvistede forfremmelser. Det bestrides ikke, at ansættelsesmyndigheden har gjort sagsøgerens tilfælde til genstand for en grundig og upartisk undersøgelse på samme måde som for de andre tjenestemænd, der ligesom sagsøgeren er omfattet af betingelserne for en eventuel forfremmelse. Sagsøgeren har ikke været i stand til at godtgøre, at der er opstået nogen særlig ufordelagtig situation for ham som følge af den omstændighed, at ansættelsesmyndigheden i det foreliggende tilfælde har fulgt en anden procedure end den, der er foreskrevet ved beslutningen af 21. december 1970. Den forskriftsmæssige karakter af de forfremmelser, der er sket under disse omstændigheder, kan derfor ikke drages i tvivl.

15 Det følger af det anførte, at sagsøgte må frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

16 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, tilpligtes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

17 I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter ved søgsmål fra Fællesskabernes ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.

2. Hver part bærer sine omkostninger.

Pescatore Touffait Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. december 1980.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 30. OKTOBER 1980 [1]

Høje Domstol.

Sagsøgeren i den sag, hvori jeg i dag skal fremsætte forslag til afgørelse, blev den 1. oktober 1967 ansat ved Kommissionen som tjenestemand på prøve i lønklasse LA 7. Den 1. april 1968 blev han fast ansat og placeret som assisterende oversætter ved Generaldirektoratet for personale og administration, i direktoratet »oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek«. Den 1. oktober 1972 blev han forfremmet til oversætter i lønklasse LA 6, der på det pågældende tidspunkt ifølge bilag I A til tjenestemandsvedtægten udgjorde den laveste lønklasse i stillingsgruppen LA 6/LA 5. Hans navn var bl.a. opført på den liste, der blev offentliggjort den 10. marts 1978, over tjenestemænd, der i regnskabsåret 1978 opfyldte betingelserne for forfremmelse.

Den 2. maj 1978 udstedtes Rådets forordning nr. 912/78 om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber (EFT L 119 af 3. 5. 1978, s. 1), der ifølge artikel 35 trådte i kraft den 4. maj 1978. Forordningens artikel 13 ændrede den i bilag I A til tjenestemandsvedtægten indeholdte rubrik: »Sprogtjenesten«. Herefter udgjorde lønklasse LA 6 sammen med lønklasse LA 7 *en* stillingsgruppe, således at der fra 4. maj 1979 ikke længere som før kunne ske en forfremmelse fra LA 6 til LA 5 *inden for* en stillingsgruppe, idet en sådan forfremmelse herefter skulle anses for en forfremmelse fra stillingsgruppe (LA 7/LA 6) til stillingsgruppe (LA 5/LA 4).

Fællesskabsinstitutionernes Forvaltningschefer anbefalede efter et møde af 30. oktober 1978, at man ved forfremmelser i sprogtjenesten fulgte den fremgangsmåde, at der inden for rammerne af de indtil 3. maj 1978 gældende stillingsgrupper på tjenestemænd, som på denne dato havde den nødvendige anciennitet, anvendtes de tidligere gældende bestem-

1 — Oversat fra tysk.